

РЕШЕНИЕ

№ 158

гр. София, 03.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 16.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **8038** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Ю. Т., [дата на раждане], гражданин на С., чрез адв.К. С., САК, срещу Отказ за издаване на дългосрочна виза от 29.07.2024г., издаден от КДЛ на Република България в Р., Кралство М..

В жалбата са наведени оплаквания за незаконосъобразност, необоснованост и немотивираност на издадения административен акт, постановен в нарушение на материалния закон и при несъответствие с неговата цел. Наведени са доводи за извършено нарушение на чл. 8 от Европейската конвенция за защита на правата на човека, а именно в нарушаване правото на зачитане на личния и семейния живот. Подробни съображения в тази връзка са изложени в депозираната жалба. В заключение от съда се иска да отмени оспорения отказ като незаконосъобразен, неправилен и немотивиран, като на административния орган бъдат дадени задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, не се явява, представлява се от адв. С., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена, по съображения, изложени в нея.

Ответникът – КДЛ на Република България в Р., Кралство М., редовно призован, не изпраща представител. От страна на процесуалния му представител по делото е депозирано писмено становище на 15.10.2024г., с което от съда се иска да отхвърли

като неоснователна и недоказана депозираната жалба и издадения отказ да се потвърди като правилен и законосъобразен.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, се представлява от прокурор В., който счита жалбата за недоказана и моли да бъде оставена без уважение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От представената административна преписка по делото се установява, че на 13.05.2024г., жалбоподателят е подал в Посолството на Република България в [населено място], М. Заявление за издаване на виза. Попълнил е т. 23 от формуляра „цел на пътуване“, друго – „разрешение за пребиваване“. В т. 24 „допълнителна информация относно целта на престоя“ – „кандидатстване за пребиваване“. Посочил е, че е семеен и като лични данни на члена на семейството е посочил Д. К., дата на раждане 23.12.1969г., с българско гражданство.

Към заявлението са приложени, както следва: копие на националния паспорт на Ю. Т., договор за наем на недвижим имот, нотариален акт за собственост върху недвижим имот, справка за сметки на клиент-Д. К., заповед на ГДГП, РДГП Драгоман за наложена ПАМ, изд. на осн. чл.44, ал.1 от ЗЧРБ, удостоверение за сключен граждански брак, копие от личната карта на съпругата си Д. А. К.; трудов договор на Д. А. К., декларация с нотариална заверка на подписа на Д. А. К., с която същата е декларираща, че бракът ѝ с чуждия гражданин Ю. Т. не е фиктивно сключен, че ще осигурява финансова издръжка на съпруга си Ю. Т., че за времето, през което същият ще пребивава в Република България, със същия ще живеят на един и същ на адрес: [населено място], жк С., [жилищен адрес] който предоставя за безвъзмездно ползване и адресна регистрация на съпруга ѝ; декларация от Ю. Т., с която същия декларира, че възнамерява да се установи дълготрайно в Република България, че бракът му с Д. А. К. не е фиктивно сключен и не е с цел заобикаляне на нормите на закона и разпоредбите на ЗЧРБ и че по време на пребиваването му в Република България със съпругата му ще живеят на един и същ адрес-гр. С., жк С., [жилищен адрес]., медицинска застраховка за чужденци в България /л.24-38/

В изпълнение указания на съда, по делото от зам.председателя на ДАНС е представено копие на Писмо с рег.№ М-10846/17.07.2024г./л.66/, с информация за извършена проверка на осн. чл.15, ал.1 и чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ по отношение на декларираните от чужденеца данни. Посочено е, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществена от СДМ-ДАНС. Установява се, че чужденецът е сключил граждански брак с българската гражданка Д. Т., която на проведеното интервю е дала несвързана информация по отношение на обстоятелствата относно връзката ѝ със сенегалския гражданин. Установено от специализирания орган е, че Т. е безработен към момента, изпратен е в М., където българската гражданка го издържа. В заключение е формиран извод, че съобразно придобитата информация, може да се направи обосновано предположение, че подадената молба за виза е с цел лицето да използва страната за транзитен пункт към държава от З. Европа. Изразено е становище, че по регистрираната молба следва да бъде отказано издаване на дългосрочна виза, т.к. апликантът не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, съгл. Чл.10, ал.1, т.17 и чл.22 от ЗЧРБ.

Видно от стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране, или отмяна на виза приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР,

с адресат оспорващият Ю. Т. от Посолство на Република България в Р., подписано от ЗКС ДП Р. – М. Д., заявителят е уведомен на 29.07.2024г., че издаването на виза е отказано. Отразените в акта основания са чл. 10, ал. 1, т. 17 и чл.22 от ЗЧРБ – „Може да се направи обосновано предположение, че молбата за виза е цел лицето да използва страната за транзитен пункт към държава от З. Европа. Не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.“

В хода на съдебното производство по искане на жалбоподателя е разпитана в качеството на свидетел неговата съпруга Д. К.. Същата заявява, че са сключили граждански брак на 30.03.2023г. Свидетелства, че живеят заедно от 2020г. до този момент, в Германия, но от 2024г. са решили да се установят в България. Споделя, че работи тук, че има собствено жилище, както и че се чуват всеки ден по WhatsApp, предвид факта, че жалбоподателят е в М. понастоящем.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

Оспореният административен акт е връчен на жалбоподателя, лично на 29.07.2024г. /л.39/. Жалбата е депозирана до съда на 30.07.2024г. (л.6), съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим /НУРИВОВР/, в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването, от надлежна страна, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

В съдебното производство и съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 вр. с чл. 146 от АПК, съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен административен орган, при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е същият с целта на закона.

Съдът приема, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид „Д“ е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка по делото от страна на административния орган са представени: Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на Министъра на външните работи на Република България, Заповед № 95-00-209/29.03.2024г. на зам.министър председател и министър на външните работи и Заповед № Ав-02-49/20.12.2022г., издадена от Посланик на Посолство на Република България – в Р.-Кралство М. (л.20).

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17 и чл.22 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от

АПК.

Обжалваният отказ е издаден при спазване на административно производствените правила. Съгласно чл. 1, т. 4 от Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи с тази инструкция се уреждат условията и редът за съгласуване на приети заявления за издаване на визи за дългосрочно пребиваване (вид "Д") по чл. 15, ал. 1 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ). В процесния случай искането е било именно за издаването на подобен вид виза. Процедурата по съгласуване на молби за визи по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ е регламентирана в глава пета от инструкцията. От събраните по делото доказателства се установява спазването на посочената процедура, предвид представеното Писмо рег. №М-10846/17.07.2024г., на заместник-председателя на ДАНС.

Относно съответствието с материалния закон, съдът намира следното:

В разпоредбите на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал две от тях.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза, когато има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава;

Предвид, че жалбоподателят е посочил в заявлението си за издаване на виза цел на пътуване „друго –разрешение за пребиваване, на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ, наличието на удостоверение за сключен граждански брак, договор за наем на недвижим имот и декларации на неговата съпруга, данни за наличие на личен имот на съпругата, в който е посочено, че ще съжителстват заедно, сочи, че Ю. Т. има намерение да пребивава в Република България със своята съпруга.

При разглеждането на заявленията за издаване на виза, компетентните органи притежават широка свобода на преценка за условията за прилагане чл. 32, §1 от Визовия кодекс /Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността/, както на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза. Намерението на законодателя на Съюза да остави голяма свобода на преценка на посочените органи следва от чл. 21, §1 и на чл. 32, §1 от Визовия кодекс — разпоредби, които задължават тези органи да „преценяват дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция“, и да обръщат специално внимание на определени аспекти от положението, в което се намира последният, и да установят дали са налице „основателни съмнения“ относно определени обстоятелства. Съществува принцип на международното право, известен като една от характерните прояви на държавния суверенитет, съгласно който държавите имат право да контролират влизането на тяхна територия на лица, които не са техни граждани. Макар държавите-членки да са се съгласили да се откажат от прилагането на такъв принцип по отношение на европейските граждани, чиято свобода на движение е гарантирана с „основната конституционна харта“ на Съюза, това не е така по

отношение на достъпа до териториите на държавите членки на граждани на трети страни, още повече когато липсва позоваване на каквато и да било тясна семейна връзка с гражданин на Съюза. СЕС е постановил, че автоматичният отказ, изискван от държавите-страни по Конвенцията за прилагане на Шенгенското споразумение в случай на неспазване от страна на кандидата на условията за влизане, е „израз на принципа на сътрудничество между договарящите държави, който е в основата на достиженията на правото от Шенген и е необходим за функционирането на система за интегрирано управление, което гарантира високо и единно равнище на контрол и наблюдение като следствие от свободното преминаване на границите в рамките на Шенгенското пространство.

Доколкото жалбата се възприема за допустима по силата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, съдът дължи произнасяне и по съдържашото се в нея оплакване за нарушение на правото на личен и семеен живот на Ю. Т.. Съгласно чл. 8 от ЕКПЧОС и чл. 3 от Протокол № 4 към нея всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. В Решение по дело *Carpenter*, Съдът признава основното право на семеен живот като част от общите принципи на правото на ЕС. Той стига до този извод, позовавайки се на практиката на ЕСПЧ. В Решение по дело *Boultif*, ЕСПЧ приема, че „извеждането на лице от страната, в която живеят близки членове на неговото семейство, може да съставлява нарушение на правото на зачитане на семейния живот, гарантирано в чл. 8, §1 ЕКПЧОС.

Понятието „семеиство“ съгласно ЕКПЧОС, се свежда най-вече до основната част от семейството, която в случая включва жалбоподателя и неговата съпруга.

Установената практика на ЕСПЧ също е в смисъл, че отделянето на лице от членовете на неговото семейство е допустимо единствено когато се установи, че то е „необходимо в едно демократично общество, т. е. е обосновано от императивна обществена потребност, и по-специално е пропорционално на преследваната легитимна цел“. Прилагането на чл. 8, § 2 от ЕКПЧОС, който въвежда дерогация на правото, гарантирано от чл. 8, §1 от ЕКПЧОС, води до извършването на проверка за пропорционалност, която отчита /по-специално/ обстоятелства като момента на установяване на семейството, добросъвестността на жалбоподателя, културните и социални различия на държавата, в която членовете на семейството ще бъдат отведени, и тяхната степен на интеграция в обществото на договарящата държава.

В разглеждания случай, от събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е сключил граждански брак с Д. А. К., българска гражданка, същата живее на посочения от нея адрес, декларира е, че ще осигурява общото им съжителство на този адрес, /обстоятелства, които се установиха от събраните свидетелски показания и представените писмени доказателства/. От страна на съпругата на жалбоподателя е декларирано, че същата поема разходите му за издръжка, медицински разходи и разходи за прехрана. Представено е банково удостоверение с посочена банкова сметка на съпругата и посочена сума в същата.

В оспорения отказ, са посочени правни основания за постановяването му – чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ, но не са изложени никакви конкретни фактически доводи за това. Такива не се съдържат и в приложените към преписката доказателства. В тази връзка съдът съобрази и, че в представеното по делото писмо от ДАНС е посочено декларативно, че българската гражданка /Д. К./, е дала несвързана информация на интервюто по отношение на връзката и със сенегалския гражданин, без да е

конкретизирано в какво се изразява същата и дали и какви противоречия са установени. Горното възпрепятства съда да извърши проверка на правилността и обосноваността на изводите на административния орган за наличие на посочените отрицателни предпоставки на закона за издаване на виза.

На основание т. 2 от Тълкувателно решение № 4/22.04.2004 г. на Върховен административен съд, постановено по тълкувателно дело № ТР-4/2002 г., липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяна на административния акт.

Безспорно по делото въз основа на събраните писмени и гласни доказателства се установи, че апликантът отговаря на условията на чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ – същият е член на семейство на българска гражданка, т.к. има официално сключен граждански брак -обстоятелство, което не е проверено надлежно и задълбочено от административния орган по време на развитото се производство, приключило с оспорения отказ.

При тези обстоятелства, съдът намира, че отказът е издаден в противоречие с материалния закон, както и при неизяснени обстоятелства. Горното обуславя отмяна на оспорения административен акт.

С оглед обстоятелството, че естеството на административния акт не позволява решаване на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, административната преписка следва да се върне на административния орган, със задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя, административният орган следва да извърши преценка на относимите факти, във връзка с приложението на ЗЧРБ и нормите му, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение.

Разноски по делото не са претендирани, поради което съдът не дължи произнасяне в тази посока.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ вр. чл. 173, ал. 2 и чл. 143, ал. 1 от АПК, Административен съд-София град,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Ю. Т., [дата на раждане] , гражданин на С., чрез адв.К. С., САК, срещу Отказ за издаване на дългосрочна виза от 29.07.2024г., издаден от КДЛ на Република България в Р., Кралство М., като незаконосъобразен.

ИЗПРАЩА преписката на КДЛ на Република България в Р., Кралство М., за ново произнасяне по искането за издаване на виза, съобразно мотивите на настоящото съдебно решение.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: